

Món Quà Đầu Xuân

-Đông Huyền-

*Tâm tình ngày Tết thuở ấu-thơ,
thương tặng các em bé nhỏ hải ngoại.*

Đêm khuya lắm rồi mà không hiểu sao thằng Hiền vẫn trần trọc mãi không ngủ được.

Nó cứ nằm suy nghĩ lung tung, nghĩ đến ngày mai mong một Tết được mẹ cho mặc quần áo mới. Rồi mẹ sẽ dẫn nó đến nhà ông bà để mừng tuổi. Nó sung sướng nghĩ đến những bao lì-xì đỏ đỏ mà ông bà và các cậu, các dì sẽ thưởng tặng cho nó. Sau khi đến nhà ông bà nó sẽ được đi đến đình làng xem hội và hái lộc đầu xuân. À quên, phải có nhỏ Hoa đi ra đình chung mới vui. Thằng Hiền sực nhớ đến con bé bạn thân ở gần nhà. Chắc thể nào nhỏ Hoa cũng có một bộ quần áo mới. Nó sẽ rủ nhỏ Hoa đến đình xem múa lân, đốt pháo và văn nghệ. Chà vui quá... Nghĩ đến đây lòng thằng Hiền thấy nao nao, nó mong sao trời mau sáng. Bình thường đi ngủ, mới leo lên giường là thằng bé đánh "khò" ngay một giấc tới sáng, vậy mà không hiểu sao hôm nay đêm dài như vô tận. Thằng bé cứ trần qua trở lại. Cuối cùng, phải thật lâu, con buồn ngủ mới chấp chờn đến với nó. Ngoài kia trời khuya có con đé đầu đó, lâu lâu gáy lên một tiếng ni-non như là đang tập dượt cho cung điệu mừng xuân trở về. Tiếng đé gáy hòa tiếng pháo đêm giao thừa nổ đòn tan đưa thằng bé vào giấc mộng thần tiên...

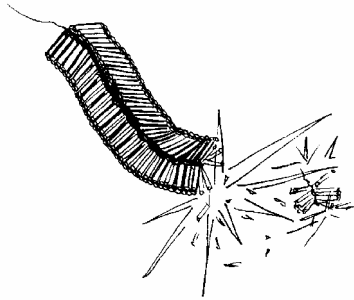

Thằng Hiền cùng nhỏ Hoa nắm tay nhau đi tới đình làng xem múa lân. Trông hai đứa như lớn hẳn ra trong bộ quần áo mới. Chẳng lớn sao được, hai đứa vừa mới được thêm một tuổi cơ mà. Mọi vật phải thay đổi với thời gian chứ! Bước chân thằng Hiền tung tăng, lòng nó vui vui. Kìa hình như con đường đi đến đình làng cũng có gì khác lạ. Hoa mai vàng nở rộ xinh tươi hai bên đường, bầu trời trong xanh rực nắng ban mai. Xa xa mái đình ngói đỏ đã lộ dạng. Thằng Hiền thoáng nghe tiếng trống múa lân rộn ràng vang vang. Thằng bé vội vàng nắm tay nhỏ Hoa chạy nhanh đến đình. Ở kia, đình làng hôm nay sao vui quá nhỉ! Cả thằng Tí, thằng Thái, con bé Thảo và thằng Đậu cũng đã có mặt ở đây nữa. Chúng nó đang cười vang lên, chuyện gì vui quá vậy? A, thì ra chúng nó đang

cười ông Địa. Thằng Hiền vội kéo con nhỏ Hoa chen vào đám đông người đứng để xem múa lân. Kìa mặt ông Địa có hai má hồng hồng, cái bụng to to, cái miệng cười toe, tay phe phẩy cái quạt mo trông ngộ ghê. A ha, bất giác thằng Hiền cũng bụm miệng cười vang...

- Bé Hiền, bé Hiền! dậy đi con! trời sáng rồi, mơ gì mà cười dữ vậy?!...

Nghe tiếng Mẹ lay gọi thằng Hiền giật mình choàng tỉnh. Mẹ vừa kéo màn cửa sổ, ánh sáng ủa vào chiếu lên mắt thằng bé. Trời đã sáng, bảy giờ rồi, giấc mơ sao ngắn quá. Nhưng không sao, hôm nay là Tết rồi, giấc mơ thật sẽ đến. Thằng Hiền tươi tắn tung mình chạy thoát đi đánh răng, rửa mặt rồi thay bộ quần áo mẹ để sẵn ở trong tủ.

Sau khi làm xong công tác vệ sinh buổi sáng, thằng Hiền chạy nhanh đến tủ quần áo. Nó từ từ kéo ngăn tủ ra. Hai bộ quần áo xinh xắn mới cắt chỉ nằm trong đó. Mẹ nó năm nào cũng có truyền thống may quần áo cho các con mặc ngày Tết. Đặc biệt năm nay mẹ mua được vải rẻ nên may cho Hiền đến hai bộ quần áo mới, một bộ màu xanh đậm và một bộ màu xanh lơ. Nó sung sướng lấy một bộ ướm lên người chưa mặc vội. Hôm nay nó thấy thương mẹ quá, thương mẹ bỏ công may áo. Nó hối hận đã làm mẹ giận ngày hôm kia. Nó còn nhớ rõ như in, ngày hôm kia đang chơi ngoài sân mẹ gọi nó vào mặc thử quần áo mẹ may vừa xong. Nhìn bộ màu xanh đậm nó thích ngay, nhưng bộ màu xanh lơ nó không thích lắm vì khi nó vừa mới mặc vào thì:

- Ê, ê, giống con gái.

Thì ra anh Ba nó đứng nhìn nó thử đồ ở sau lưng mà nó không hay. Anh Ba cứ hay chọc nó là con gái, vậy mà nó tưởng thật, phụng phịu cời ngay bộ đồ ấy ra không mặc nữa. Khiến cho mẹ vừa mắng anh Ba một trận vừa năn nỉ nó mãi.

- Hiền ơi nhanh lên con, ra đây ba mẹ bảo!

- Dạ, con ra ngay.

Thằng Bé chưa kịp mặc quần áo thì đã nghe tiếng mẹ gọi. Nó vội vàng thay bộ quần áo xanh đậm rồi chạy ra phòng khách. Chà!

nhà Hiền hôm nay ai cũng thức dậy sớm hết, và ai cũng đẹp hết. Cả chậu hoa mai ba đêm về từ mấy hôm trước, chung ở giữa nhà, giờ cũng nở hoa rầm-rộ đẹp ghê.

Mẹ vừa thấy bóng Hiền liền nói với bố:

- Chà! cậu ấm con ông hôm nay đẹp trai quá!

Bố cười ngoác tay gọi Hiền:

- Cậu con lại đây bố bảo, đầu năm mới, biết nói gì không?

- Um... um, con chúc... chúc ba mẹ khỏe...

- Rồi gì nữa?

- Um... đi làm nhiều tiền...

- Để làm gì? - Bố các cứ hỏi khó thằng bé.

- Cho... cho... con bỏ vào lợn...

lợn đất.- Thằng bé láu-táu trả lời ngay. Tội nghiệp, nó đã học lớp một rồi mà hãy còn nói cà lăm.

Cả nhà phì cười, mẹ cũng cười nắm tay thằng Hiền kéo vào lòng:

- Thằng khi út con, ai dạy mà lanh thế! Năm nay con phải ngoan và học giỏi hơn nữa cho ba mẹ vui nghe không.

Thế là "thủ tục" đầu năm đã xong, ba mẹ và anh chị đều li-xi cho thằng bé bao đỏ. Nó mừng vui sướng nhảy lợn ton. Mẹ dặn nó chiều mới đến nhà ông bà chúc tết. Mẹ bảo nó bây giờ ở nhà chơi hoặc quanh quần đầu đây cũng được. Thằng bé liền chạy thoảng qua nhà nhỏ Hoa rủ bạn đi xem múa lân.

Thằng Hiền men theo lối mòn trước nhà đi qua nhà nhỏ Hoa. Ra chỗ khoảng đường rộng nó chạy cả ton, cả ton, bước chân gót nhỏ hồn nhiên ngây thơ. Trong bờ giậu dọc theo lối đi những con chim chích rúc-rích bay vào bay ra giữa những cành lá. Chúng cất tiếng kêu "tích-tích, tôi thích mùa xuân". Thằng Hiền cười vui, nó sắp đến nhà

nhỏ Hoa rồi. Chắc nhỏ Hoa cũng náo nức đón mùa xuân như nó.

Nhưng lúc vừa bước vào ngõ nhà Hoa, thằng Hiền chợt ngạc nhiên quá đỗi. Cửa nhà của nhỏ Hoa vẫn còn đóng kín im lìm. "Ồ hay, đã chín giờ rồi, sao cả nhà còn ngủ?" Thằng Hiền thâm thắc mắc.

- Hoa ơi, Hoa.- Thằng Hiền ngây thơ cất tiếng gọi nhỏ Hoa như mọi lần nó rủ con nhỏ đi chơi.

- Ôi, Hiền hả? Vô đây. - Đứng là tiếng nhỏ Hoa gọi thằng Hiền vào nhà.

Theo thói quen những lần đến nhà nhỏ Hoa chơi, thằng bé chạy vòng ra cửa sau chạy vào nhà bếp tìm bạn. Ở kia! nhỏ Hoa sao buồn thế kia? Sao nó ngồi bệt thế kia. Nhỏ vẫn bận bộ quần áo lấm lem thường ngày. Tết rồi mà sao lại không vui. Cả con Tô Tô nằm mọp cạnh nhỏ Hoa cũng vậy. Lạ thật hôm nay nó chẳng buồn đứng dậy sữa Hiền như mọi ngày nữa, trông thật tội nghiệp. Bình thường thằng Hiền ghét con Tô Tô lắm, bởi vì lần trước nó đã cắn ngay "bàn tọa" của Hiền một cái chỉ vì Hiền cãi lộn tranh giành trái banh với nhỏ Hoa. Mặc dầu mỗi "hiềm khích" còn đó mà hôm nay Hiền vẫn thấy thương con tô-tô làm sao ấy.

- Sao Hoa khóc vậy? Đi đình làng xem múa lân không? - Thằng bé hỏi bạn.

- Hiền đi một mình đi, Hoa phải dọn dẹp nhà và cho gà vịt ăn, kéo mẹ đi bán ở chợ về mẹ la. Mẹ nói nhà nghèo phải làm việc. Thăng Hiền bây giờ mới đưa mắt nhìn quanh nhà. Đây đó lỏng chỏng vài cái ghế cũ gãy. Bếp lửa than cũng tắt ngúm. Gần đó vài cái chén nằm chơ vơ. - gần góc nhà có mấy bó rau héo úa đợi bằm ra trộn cám cho gà vịt ăn. Ừ nhỉ, nhà nhỏ Hoa nghèo thật, bố mất sớm, mẹ buôn bán còn không đủ ăn nữa huống chi là lo chuyện khác. Thăng Hiền nhìn nhỏ Hoa rồi nhìn lại mình. Bộ đồ mới của nó sao mà chói chang quá trong cái căn nhà này. Trái lại bộ đồ của bạn cũ kỹ quá. Tiền đâu mà mẹ Hoa may đồ mới cho con chứ? Trong trí óc trẻ thơ của thăng Hiền chợt nhận ra được điều này. Mình chơi thân với nhỏ Hoa lâu rồi mà không biết, mình thật là "ngu".

Thăng bé thờ người ra, lòng cảm thấy buồn buồn. Nó mến nhỏ Hoa lắm. Đã nhiều lần nhỏ Hoa giúp Hiền, nhất là những lần thầy giáo gọi Hiền lên khảo bài. Nếu không có nhỏ Hoa "nhắc" thăm ở dưới lớp chắc nó đã bị quì gối nhiều lần. Vậy mà lần trước hai đứa đi học về, nhỏ Hoa trượt chân té xuống mương, nó không đỡ dậy mà còn cười nữa, bậy quá. Thăng Hiền chợt nảy ra ý định muốn giúp bạn. Mắt thăng bé chợt sáng lên. Nó vừa nhớ ra bộ quần áo mới màu xanh lợt. Nó thật sự không thích bộ quần áo đó. Nó muốn đem sang cho nhỏ Hoa. Nhưng điều khó là mẹ sẽ đánh chết. Mặc kệ nếu bị đòn nó sẽ khóc âm lên, mẹ cưng con út lắm mà, nhong nhèo một tí có sao. Bất quá chịu đòn "nín thở qua sông". Tính toán như vậy xong thăng bé vụt đứng lên nói:

- Hiền về nhà, đợi... đợi... Hiền trở lại. Không đợi nhỏ Hoa hỏi một lời, thăng Hiền chạy một mạch về nhà. Về tới cửa nhà tự nhiên thăng Hiền đứng khựng lại ngần ngại. Thì ra tưởng thăng bé ăn gan rỗng không biết sợ, không ngờ nó cũng nhút nhát. Thật ra nó vừa mới nhớ đến trận đòn của mẹ mỗi khi nó làm sai. Mẹ đánh cũng đau đớn lắm. Câu mẹ dọa "Ra khỏi nhà, làm gì phải nhớ chửi chà," vẫn thường quanh quẩn bên tai. Nhưng nhỏ Hoa thật đáng thương, mình phải giúp bạn, thăng bé thâm nghĩ. Sau một hồi "tính toán" nó bèn thay đổi kế hoạch: "Làm gì cũng chẳng bằng nói thật". Thăng Hiền bèn đi tìm mẹ. May quá mẹ Hiền vẫn còn ở nhà chưa đi đâu. Thăng bé liền chạy vào "giải thích" và "thương lượng" với mẹ nó: Con sẽ ngoan, con sẽ giúp mẹ, con sẽ... con sẽ... Thật ngạc nhiên, mẹ Hiền mỉm cười gật đầu đồng ý. Thăng Hiền tưởng rằng tại nó khéo nói hay là tại nó là con út cứ nhong nhèo là xong. Nó đâu biết rằng mẹ nó cũng ngạc nhiên khi thấy con bà biết thương người. Bà muốn nhân cơ hội tạo cho nó một lòng nhân từ. Bà cũng sực nhớ chưa tặng quà Tết cho mẹ của Hoa, một bà goá hiền lành tảo tần nuôi con. Với lại bà biết thăng Hiền cũng chê bộ đồ đó là của con gái. Thế là thăng Hiền chạy vào tủ lấy bộ quần áo kia gói ghém cẩn thận rồi đem sang nhà nhỏ Hoa. Vừa ra tới cổng thăng bé lại chạy trở vô đi vào nhà bếp. Thì ra nó muốn tìm một cục xương heo làm quà cho con tô-tô, để tô-tô không làm khó nó nữa. Thăng bé cũng láu cá lắm.

Nhỏ Hoa và con tô-tô vẫn còn đây. Hai đứa vẫn buồn hiu.

Thăng Hiền đem món quà đưa cho nhỏ Hoa nói:

- Hiền cho Hoa nè, mẹ Hiền cũng chịu nữa đó.

Sau khi đưa gói quà cho nhỏ Hoa, thăng Hiền cũng không quên ném cho con tô-tô cục xương. Con tô-tô vẫy đuôi mừng rỡ, ngoạm lấy cục xí-quách. Hai con mắt của tô-tô nhìn Hiền "long-lanh"...cảm ơn (chứ không phải muốn cắn cho một cái.)

Riêng nhỏ Hoa, khi mở gói quà ra thấy bộ quần áo mới, nó cảm động lắm. Bất chợt con bé khóc, nước mắt ứa ra mà miệng vẫn cười nói:

- Cảm ơn Hiền...

Thăng bé Hiền lúng túng, nó nhớ hôm nào nó có hỏi mẹ rằng:

- Mẹ ơi, người lớn có hay khóc như em bé không? Khóc khi nào?

Mẹ cười trả lời:

- Có chứ, khi buồn khổ, khi bị đánh đau và khi vui sướng cảm động.

Thăng Hiền biết trường hợp thứ nhất và thứ nhì. Nhưng trường hợp thứ ba thăng bé thắc mắc mãi. Tại sao khi người ta vui sướng người ta cũng ứa nước mắt. Bây giờ thì thăng bé đã hiểu tại sao.

Thế là Hiền cùng giúp nhỏ Hoa lo việc nhà và sau đó hai đứa cùng con tô-tô dắt nhau đi lên đình làng xem múa lân và hội Tết. Con đường đi đến đình làng hôm nay quả thật đẹp quá, đẹp hơn cả giấc mơ đêm qua

DH - Xuân 99